

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 12

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 ianuarie 2012

SUMAR

	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 1.252 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității.....	2–4
Decizia nr. 1.254 din 22 septembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.....	4–5
Decizia nr. 1.295 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	6–7
Decizia nr. 1.298 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.....	7–8
Decizia nr. 1.307 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești	9–11
Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	11–13
Decizia nr. 1.316 din 4 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404 ¹ și 404 ² din Codul de procedură civilă	13–15
Decizia nr. 1.383 din 20 octombrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.252**

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Costel Agachi în Dosarul nr. 6.069/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului nr. 703D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde pentru partea Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității doamna Mihaela Jugaru, consilier juridic cu delegație la dosar, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului părții prezente, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 1.475 din 10 noiembrie 2009 și arătând că, potrivit dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității a fost reconfigurat ca autoritate autonomă fără atribuții jurisdicționale, motiv pentru care nu mai poate fi vorba de încălcarea prin activitatea desfășurată de către această autoritate a drepturilor constituționale invocate de autorul excepției.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, practica Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 6.069/2/2010, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității**, excepție ridicată de Costel Agachi într-o cauză având ca obiect soluționarea unei acțiuni în constatare formulate de Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, cu privire la criticile referitoare la constituționalitatea extrinsecă a textelor criticate, se susține că emiterea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 24/2008 s-a făcut cu încălcarea de către Guvern a prevederilor constituționale ale art. 108 alin. (3) și art. 115 alin. (4), legiuitorul nearătând în ce constă situația extraordinară care a determinat urgența reglementării.

Referitor la pretinsa încălcare prin textele criticate a dispozițiilor art. 16 din Constituție se arată că, în timp ce constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității este de competența exclusivă a Curții de Apel București, adevărurile prevăzute la art. 8 lit. b) și art. 9 din ordonanța de urgență criticată pot fi contestate în fața oricărei instanțe de contencios administrativ, în termen de 30 de zile de la publicarea lor, creându-se astfel o situație privilegiată persoanelor interesate în contestarea acestora din urmă, în timp ce persoanelor verificate de către Curtea de Apel București li se încalcă dreptul de a se apăra în fața unor instanțe apropiate de domiciliu.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor constituționale ale art. 21 alin. (1) și (2) se susține că, subrogându-se în dreptul persoanelor vătămate, Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității le îngreădește acestora accesul liber la justiție.

De asemenea, se arată că dispozițiile art. 8 lit. a) și ale art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 subrogă instituția anterior referită în atribuțiile instituției Avocatului Poporului, special creată pentru apărarea drepturilor și a libertăților persoanelor fizice, încălcând în acest fel prevederile constituționale ale art. 58 și art. 59.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 124 alin. (1) și (3) din Constituție se susține că, potrivit acestora, „justiția se înfăptuiește în numele legii” și că noțiunea de „lege” trebuie interpretată *stricto sensu* în acest context, ea neputând fi înlocuită cu cea de „ordonanță de urgență”.

Cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 126 din Constituție se arată că, deși în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității este descris ca fiind o instituție administrativă autonomă, fără atribuții jurisdicționale, în realitate acesta exercită o jurisdicție specifică, ce constă în introducerea acțiunilor în justiție pentru constatarea calității de lucrător al securității sau de colaborator al acesteia, contravenind în acest fel normei constituționale arătate.

Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Instanța arată în acest sens că prin textele criticate de autorul excepției sunt respectate garanțiile procesuale ale celor verificați, acțiunile în constatarea calității de lucrător al Securității fiind introduse la instanțe de judecată ale căror hotărâri pot fi atacate cu recurs.

Se arată totodată că sancțiunile prevăzute în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu au ca finalitate stabilirea vreunei răspunderi juridice, ci au ca scop deconspirarea prin consemnare publică a activității persoanelor care au avut calitatea de angajat sau colaborator al Securității.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și

exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 10 martie 2008.

În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, ale art. 21 alin. (1) și (2) privind accesul liber la justiție, ale art. 58 și art. 59 cu privire la instituția Avocatului Poporului, ale art. 108 alin. (3) referitor la actele Guvernului, ale art. 115 alin. (4) privind delegarea legislativă, ale art. 124 alin. (1) și (3) cu privire la înfăptuirea justiției și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat în numeroase cazuri asupra prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008, constatând că acestea nu contravin dispozițiilor constituționale și convenționale invocate.

I. Cu referire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea, prin Decizia nr. 546 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu nr. 528 din 27 iulie 2011, a reținut că la momentul emiterii Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 au fost îndeplinite condițiile impuse de textul constituțional invocat: existența unei situații extraordinare a cărei reglementare să nu poată fi amânată și motivarea urgenței în cuprinsul ordonanței. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 108 alin. (3) din Legea fundamentală, Curtea a observat că este lipsită de incidență în cauză, în formularea acestei critici făcându-se confuzie între regimul adoptării ordonanțelor simple, care se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, și regimul adoptării celor de urgență, care pot fi adoptate de Guvern în virtutea dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție, cu respectarea condițiilor amintite mai sus.

II. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, prin aceeași decizie, Curtea a constatat că nu este întemeiată susținerea potrivit căreia Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 ar fi contrară dispozițiilor art. 124 alin. (1) din Constituție, care prevăd că justiția se înfăptuiește în numele legii, „nicidecum în numele ordonanței”. Aceasta, deoarece noțiunea de „lege” este utilizată de textul constituțional în sens larg, legiuitorul constituant neavând în vedere exclusiv semnificația restrânsă, de act adoptat de Parlament, ca unică autoritate legiuitoare a țării, ci referindu-se la ansamblul actelor normative care formează dreptul intern.

Curtea a mai constatat că este neîntemeiată critica referitoare la nesocotirea dispozițiilor constituționale care statuează cu privire la rolul Avocatului Poporului de apărător al drepturilor și libertăților persoanelor fizice. Posibilitatea pe care o are Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității de a promova acțiuni în constatarea calității de lucrător sau de colaborator al Securității nu reprezintă o substituie a acestuia în atribuțiile Avocatului Poporului. Această instituție dispune de

mecanisme specifice, determinate în mod cuprinzător și detaliat în legea sa de organizare și funcționare, de natură să asigure în mod eficient realizarea rolului său constituțional. De altfel, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 844 din 15 septembrie 2004, „în exercitarea atribuțiilor sale, Avocatul Poporului nu se substituie autorităților publice”.

Curtea a statuat că prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 s-a realizat o reconfigurare a Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ca autoritate administrativă autonomă, lipsită de atribuții jurisdicționale, ale cărei acte privind accesul la dosar și deconspirarea Securității sunt supuse controlului instanțelor de judecată. Așadar, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură să confere Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității rolul de instanță extraordinară, astfel că nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 126 alin. (5) din Constituție.

Cu privire la critica referitoare la competența exclusivă a unei singure instanțe de soluționare a cauzelor având ca obiect constatarea calității de lucrător sau colaborator al Securității, și anume Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, Curtea Constituțională a observat, prin Decizia nr. 530 din 9 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 430 din 24 iunie 2009, că, potrivit art. 126 alin. (1) și (2) din Constituție, justiția se realizează prin instanțele judecătorești, a căror competență este stabilită numai prin lege. Or, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 satisfac pe deplin exigențele constituționale invocate, inclusiv pe cele prevăzute de art. 126 alin. (5) referitor la interdicția înființării de instanțe extraordinare.

Prin aceeași decizie, Curtea a constatat că nu este întemeiată nici critica referitoare la pretinsa nerespectare a principiului egalității în drepturi, deoarece Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu instituie niciun privilegiu sau nicio discriminare pe criterii arbitrare, fiind aplicabil tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei.

Curtea a mai reținut că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 urmărește deconspirarea prin consemnarea publică a persoanelor care au participat la activitatea de poliție politică comunistă, fără să promoveze răspunderea juridică și politică a acestora și fără să creeze premisele unei forme de răspundere morală și juridică colectivă, pentru simpla participare la activitatea serviciilor de informații, în condițiile lipsei de vinovăție și a vreunei încălcări a drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008 ca neîntemeiată, reținând că, în condițiile în care acțiunea în constatarea calității de lucrător al Securității este introdusă la o instanță de judecată, a cărei hotărâre poate fi atacată cu recurs, dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare și nici celelalte drepturi și libertăți fundamentale invocate, părțile având, deopotrivă, posibilitatea de a uza de garanțiile prevăzute de legea procesuală civilă pentru a-și susține poziția asupra problemelor de fapt și de drept.

Întrucât criticile de neconstituționalitate din prezenta cauză privesc aceleași aspecte și având în vedere că nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, considerentele și soluțiile deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica ce privește instanța de contencios administrativ la care actele emise de Colegiul Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității pot fi atacate, Curtea reține că argumentele invocate de autorul excepției sunt

ambigue, întrucât toate aceste acte pot fi atacate, potrivit dispozițiilor art. 10 alin. (2) și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 24/2008, la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, excepție ridicată de Costel Agachi în Dosarul nr. 6.069/2/2010 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.254

din 22 septembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Cătălin Gheorghe Radu în Dosarul nr. 2.510/281/2011 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 763D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca

neîntemeiată, arătând că textele criticate nu contravin principiului accesului liber la justiție și dreptului la un proces echitabil, întrucât cel ce face contestația la executare are dreptul de a formula apărări de fond în condițiile normelor procedurale criticate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 2.510/281/2011, **Judecătoria Ploiești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**, excepție ridicată de Cătălin Gheorghe Radu într-un litigiu având ca obiect soluționarea plângerii contravenționale formulate de autorul excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prin comunicarea procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunilor prin poștă, cu confirmare de primire, este limitată posibilitatea efectivă a persoanei sancționate de a lua cunoștință de conținutul acestuia și de a formula plângerea contravențională în termenul prevăzut de lege, care curge de la data comunicării, persoana în cauză fiind în acest fel lipsită de dreptul de a se apăra, fapt ce

constituie o încălcare a liberului acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

Judecătoria Ploiești — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Instanța arată în acest sens că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili norme de procedură, precum și reguli speciale, derogatorii de la normele generale, fără ca prin aceasta să fie încălcat liberul acces la justiție al titularilor drepturilor procesuale, care își vor exercita aceste drepturi în cadrul procesual și cu respectarea exigențelor stabilite de legiuitor.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: *„Comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului.”*

În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la

justiție, dispozițiile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale și pe acelea ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, ambele texte privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, în cazul în care contravenientul este prezent la încheierea procesului-verbal de constatare a contravenției și de aplicare a sancțiunii, acestuia îi sunt înmânate copia de pe procesul-verbal și înștiințarea de plată a amenzii, făcându-se mențiune despre aceasta în procesul-verbal.

Dacă contravenientul este absent sau refuză să semneze procesul-verbal, conform prevederilor art. 26 alin. (3) și art. 27 din aceeași ordonanță, comunicarea procesului-verbal și a înștiințării de plată se face de către agentul constatator, prin poștă, cu aviz de primire, sau prin afișare la domiciliul sau la sediul contravenientului, în termen de cel mult o lună de la data încheierii.

Sunt reglementate astfel două modalități tehnice de realizare a comunicării: prin înmânare și prin poștă, cu aviz de primire. Rațiunea celei din urmă constă în aducerea la cunoștința persoanei care a săvârșit o contravenție a documentelor menționate, așa încât aceasta să poată formula plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției în termen de 15 zile de la data comunicării, potrivit art. 31 alin. (1) din același act normativ, care în acest caz va fi data primirii acesteia prin poștă, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a face plângere. Rezultă că această modalitate de comunicare a procesului-verbal este de natură a asigura încunoștințarea efectivă a contravenientului în privința faptei săvârșite și a sancțiunii contravenționale aplicate.

Astfel, Curtea constată că prin dispozițiile art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu le este îngădit contravenienților accesul liber la justiție și nici dreptul la un proces echitabil, nefiind astfel încălcate prevederile art. 21 din Constituție, nici cele ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale și nici cele ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 27 teza întâi din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Cătălin Gheorghe Radu în Dosarul nr. 2.510/281/2011 al Judecătoria Ploiești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 22 septembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.295

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioanița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Manuela Elena Boțârlăianu în Dosarul nr. 11.186/231/2009 al Judecătoriei Focșani și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.977/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 1.516 din 17 noiembrie 2009.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 aprilie, pronunțată în Dosarul nr. 11.186/231/2009, **Judecătoria Focșani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală**, excepție ridicată de Manuela Elena Boțârlăianu într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că prin normele criticate se instituie o derogare de la dispozițiile art. 142 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, creându-se astfel un regim discriminatoriu între diferite categorii de debitori, — datorită procedurilor diferite de executare silită de drept comun, respectiv de drept fiscal —, precum și un regim diferit creditorilor aceluiași debitor.

Judecătoria Focșani apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare, care au următorul cuprins: „(6) *În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, în conformitate cu dispozițiile cap. IV din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 142 din Legea nr. 85/2006, executarea silită se efectuează de organul de executare în condițiile prezentului cod.*”

În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor legale criticate, prin raportare la dispozițiile art. 16 din Legea fundamentală, de exemplu, prin Decizia nr. 1.516 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 883 din 17 decembrie 2009, sau prin Decizia nr. 942 din 23 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 22 octombrie 2008.

Astfel, Curtea a statuat că legiuitorul poate reglementa regimuri derogatorii de la dreptul comun, prin stabilirea unor norme de procedură speciale, determinate de anumite situații speciale. În cazul de față, situația specială este dată de faptul că obiectul executării silită îl constituie încasarea creanțelor fiscale ce constituie surse ale bugetului de stat, interesul general ocrotit impunând adoptarea unor reguli care să asigure protejarea eficientă a creanțelor statului și recuperarea lor cu prioritate. Nu se aduce astfel atingere principiului egalității, cu privire la care Curtea Constituțională a statuat în mod constant în jurisprudența sa că nu este sinonim cu uniformitatea, astfel încât, dacă la situații juridice egale se impune un tratament juridic egal, la situații diferite, tratamentul aplicabil nu poate fi decât diferit.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 136 alin. (6) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Manuela Elena Boțârlăianu în Dosarul nr. 11.186/231/2009 al Judecătoriei Focșani.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioanița Cochințu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.298

din 4 octombrie 2011

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 din Legea nr. 85/2006
privind procedura insolvenței**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cozamin” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1.682/233/2010 al Judecătoriei Galați — Secția civilă, și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.205D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 august 2010, pronunțată în Dosarul nr. 1.682/233/2010, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cozamin” — S.R.L. din Galați într-o

cauză având ca obiect soluționarea cererii formulate împotriva autorului excepției prin care debitorul supus procedurii, prin lichidator judiciar, solicită recuperarea unor creanțe.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, deoarece prin scutirea de plată a taxei de timbru, în fapt, nu se creează o facilitate la îndemâna administratorului judiciar sau a lichidatorului, ci se creează un privilegiu pentru creditor, care, prin intermediul administratorului judiciar sau al lichidatorului, poate recupera creanța sa cu cheltuieli minime.

Judecătoria Galați — Secția civilă, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Avocatul Poporului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum rezultă din încheierea de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 77 din

Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006. Ulterior sesizării Curții Constituționale, art. 77 a fost modificat prin Legea nr. 169/2010 pentru modificarea și completarea Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 505 din 21 iulie 2010.

Soluția legislativă criticată de autorul excepției de neconstituționalitate a fost preluată de alin. (1) al art. 77 în noua redactare.

Art. 77 în formularea criticată, și asupra căruia Curtea urmează a se pronunța, are următorul cuprins: „*Toate acțiunile introduse de administratorul judiciar sau de lichidator în aplicarea dispozițiilor prezentei legi, inclusiv pentru recuperarea creanțelor, sunt scutite de taxe de timbru.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție, art. 44 privind dreptul de proprietate privată din Constituție, precum și ale art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 referitor la protecția proprietății din Protocolul adițional nr. 1 la Convenție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că asupra prevederilor legale criticate s-a pronunțat în raport cu critici similare, prin mai multe decizii, de exemplu prin Decizia nr. 551 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 610 din 30 august 2011, și prin Decizia nr. 973 din 30 septembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 736 din 30 octombrie 2008, respingând excepția de neconstituționalitate.

Astfel, referindu-se la art. 77 din Legea nr. 85/2006, Curtea a statuat că, în cadrul procedurii falimentului, lichidatorul judiciar are o poziție și o situație deosebite față de toate părțile și față de toți ceilalți participanți la procedură, el nefiind parte în proces, ci doar participant, cu rol și atribuții determinate de lege. Acesta nu acționează în interes personal, ci pentru buna desfășurare a întregii proceduri, în vederea reîntregirii patrimoniului debitorului insolubil, precum și în interesul creditorilor, pentru ca aceștia să își poată valorifica creanțele în cât mai mare măsură și cât mai operativ. Prin urmare nu poate fi vorba despre un tratament

juridic egal, având în vedere situațiile obiectiv diferite în care se găsesc lichidatorul judiciar, pe de o parte, și părțile din proces, pe de altă parte.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, soluția pronunțată de Curte prin deciziile menționate, precum și considerentele care le-au fundamentat sunt valabile și în prezenta cauză.

Curtea reține totodată, referitor la criticile autorului excepției prin invocarea dispozițiilor art. 44 din Constituție, că acestea nu pot fi reținute, întrucât, potrivit art. 139 alin. (1) din Legea fundamentală, taxele și impozitele se stabilesc numai prin lege, iar art. 77 din Legea nr. 85/2006, prin prevederea scutirii de la taxa de timbru a acțiunilor introduse de administratorul judiciar sau de lichidator, corespund scopului prezentei legi, celerității procedurii, precum și poziției deosebite în care se află administratorul judiciar sau lichidatorul.

De altfel, în jurisprudența sa, a se vedea în acest sens Decizia nr. 461 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 22 ianuarie 2004, Curtea Constituțională a statuat că exonerarea de la obligația de plată a taxelor judiciare de timbru este un atribut exclusiv al legiuitorului, a cărui exercitare nu afectează nici dreptul de proprietate privată, nici egalitatea în fața legii.

Aceste considerente sunt în concordanță cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și cu cea a Curții Constituționale, care a stabilit că principiul egalității nu are semnificația uniformității, fiind, deci, posibilă instituirea unui tratament juridic diferit, atunci când situațiile diferite justifică aceasta în mod rațional și obiectiv.

Pe de altă parte, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit în jurisprudența sa că dreptul la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, nu este un drept absolut, statele având posibilitatea de a stabili termene de prescripție sau de decădere ori alte condiții privind exercitarea acestui drept (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 mai 2001, pronunțată în *Cauza Z și alții împotriva Regatului Unit al Marii Britanii*, paragraful 93).

De altfel, legiuitorul este îndreptățit să stabilească măsurile legislative adecvate pentru a se asigura desfășurarea proceselor și pentru a împiedica abuzul de drept.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 77 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „Cozamin” — S.R.L. din Galați în Dosarul nr. 1.682/233/2010 al Judecătoria Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.307

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Doru Munteanu Arghir în Dosarul nr. 621/59/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 4.498D/2010.

La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, avocat Alexandru Țiclea, din Baroul București, cu delegație depusă la dosar, și se constată lipsa celeilalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului autorului excepției de neconstituționalitate, care pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate și depune la dosar note scrise prin care reiterează motivele invocate în excepția de neconstituționalitate.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 621/59/2010, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești**, excepție ridicată de Doru Munteanu Arghir într-o cauză având ca obiect anularea unui ordin al ministrului justiției cu privire la încetarea calității de executor judecătoresc.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul susține, în esență, că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale, întrucât nu disting între pensionarea la cerere, cu consecința încetării calității de executor judecătoresc, și pensionarea pentru limită de vârstă, situație care nu ar putea atrage încetarea calității de executor judecătoresc decât cu încălcarea dispozițiilor constituționale și internaționale menționate. Autorul arată că îi este îngădit dreptul la muncă prin dobândirea, în mod legal, a unui alt drept, respectiv dreptul

la pensie pentru limită de vârstă, deși ambele drepturi sunt prevăzute de Legea fundamentală și pot fi cumulate, prin aceasta fiind încălcat și principiul restrângerii exercițiului unor drepturi și libertăți fundamentale. De asemenea, autorul consideră că prin încetarea activității de executor judecătoresc, pe motiv de pensionare pentru limită de vârstă, a fost discriminat pe criteriul de vârstă. În opinia autorului excepției, dispozițiile legale criticate, în baza cărora a fost emis ordinul ministrului justiției de încetare a activității pe motiv de pensionare, încălcă și principiul constituțional al neretroactivității legii.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece îndeplinirea unui serviciu de interes public, cum este cel prestat de executorii judecătorești, nu constituie un drept absolut, astfel încât este opțiunea legiuitorului ca această activitate să fie desfășurată doar în anumite condiții și să înceteze în momentul pensionării.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, susținerile reprezentantului autorului excepției, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 10 noiembrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, text de lege care are următorul cuprins: „(1) *Calitatea de executor judecătoresc încetează: [...] b) prin pensionare sau în cazul constatării incapacității de muncă, în condițiile legii.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 148 alin. (2) și (4) privind prioritatea prevederilor tratatelor Uniunii Europene față de

dispozițiile contrare din legile interne din Constituție, precum și ale art. 14 privind interzicerea discriminării din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, art. 1 pct. 2 și 4 privind demnitatea umană, art. 20 privind egalitatea de șanse și de tratament în materie de angajare și profesie, fără discriminare în funcție de sex, art. 23 privind dreptul persoanelor vârstnice la protecție socială și art. 24 privind dreptul la protecție în caz de concediere din Carta Socială Europeană, precum și art. 5 privind principiul subsidiarității și art. 6 privind relația dintre Uniunea Europeană și drepturile omului din Tratatul Uniunii Europene.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 22 din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești conține două categorii de dispoziții: la alin. (1) sunt enumerate cazurile în care încetează calitatea de executor judecătoresc [a) la cerere; b) prin pensionare sau în cazul constatării incapacității de muncă, în condițiile legii; c) prin desființarea biroului executorului judecătoresc, urmată de neexercitarea fără justificare de către titularul acestuia a profesiei, în condițiile legii, într-un alt birou, în termen de 6 luni; d) prin excluderea din profesie, dispusă ca sancțiune disciplinară, în condițiile prezentei legi; e) în cazul condamnării definitive la o pedeapsă privativă de libertate pentru săvârșirea unei infracțiuni; f) în cazul constatării văditei sale incapacități profesionale; g) în cazul în care executorul judecătoresc nu mai îndeplinește condițiile prevăzute la art. 15 lit. a), b), d), e) și f)], iar la alin. (2) sunt prevăzute condițiile procedurale în care se constată sau se dispune, după caz, de ministrul justiției, la solicitarea Consiliului Uniunii Naționale a Executorilor Judecătorești sau din oficiu, încetarea calității de executor judecătoresc.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 513 din 20 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 598 din 11 iulie 2006, a stabilit cu titlu de principiu că dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor. Prin urmare, legiuitorul este singurul competent să stabilească atât criteriile de acces sau primire într-o profesie, meserie, cât și condițiile de încetare a exercitării acesteia.

Desigur, legiuitorul reglementând aceste criterii și condiții trebuie să respecte drepturile și libertățile fundamentale prevăzute de Constituție. De asemenea, aceste criterii trebuie să respecte dispozițiile art. 16 din Constituție, în sensul de a nu fi impuse în scopul discriminării unor categorii de cetățeni.

În cauza de față, Curtea constată că textul legal criticat impune un criteriu de încetare a calității de executor judecătoresc, cu alte cuvinte, unul de încetare a exercitării unei profesii, și anume prin pensionare. Legiuitorul este îndrituit să adopte astfel de norme, Constituția negarantând exercitarea *sine die* a unei profesii. Este de observat grija legiuitorului de a stabili un criteriu care depinde exclusiv de manifestarea de voință a persoanei care îndeplinește condițiile de pensionare și nu de vreun alt element, spre deosebire de Codul muncii, unde contractul individual de muncă, deci și calitatea de angajat, încetează „la data îndeplinirii cumulative a condițiilor de vârstă standard și a stagiului minim de cotizare pentru pensionare;” (art. 56 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011).

Prin urmare, textul legal criticat constituie o derogare de la regulimul de drept comun de pensionare, fiind, de altfel, unul care

consacră o soluție legislativă favorabilă autorului excepției, întrucât condiționează încetarea calității de executor judecătoresc chiar **de conduita sa personală**. De altfel, art. 103 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 852 din 20 decembrie 2010 prevede în mod expres că „pensia se acordă la cererea persoanei îndreptățite [...] depusă personal ori prin mandatar desemnat prin procură specială”.

Toate cele expuse mai sus demonstrează în mod univoc opțiunea legiuitorului de a lăsa la libera apreciere a executorului judecătoresc momentul încetării calității sale. Această opțiune legislativă este justificată de faptul că executorii judecătorești efectuează un serviciu de interes public, îndeplinind acte de autoritate publică, iar legiuitorul a dorit asigurarea continuității prestării acestui serviciu.

Rezultă că norma legală criticată se aplică în mod egal tuturor executorilor judecătorești, fără a institui vreo discriminare bazată pe criteriul vârstei.

Curtea mai reține că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere art. 41 alin. (1) din Constituție, întrucât executorii judecătorești efectuează un serviciu de interes public, îndeplinind acte de autoritate publică, iar dreptul exercitării unei anumite profesii, meserii sau ocupații nu poate fi absolutizat. Astfel cum s-a arătat, instituirea prin lege a condițiilor în care o anumită profesie poate fi desfășurată, precum și a condițiilor de încetare a exercitării acesteia nu aduce atingere dreptului la muncă consacrat de Legea fundamentală. Prevederile legale criticate nu instituie o restrângere a dreptului la muncă, ci stabilesc condițiile de încetare a calității de executor judecătoresc, Constituția negarantând exercitarea unui serviciu de interes public *sine die*.

În consecință, neexistând nicio încălcare a dreptului constituțional la muncă, art. 53 din Constituție, invocat în susținerile autorului excepției, nu are incidență în cauză.

Invocarea celorlalte prevederi constituționale sau cuprinse în acte ale Uniunii Europene pune în evidență faptul că autorul excepției se confruntă mai degrabă cu o problemă de interpretare și aplicare a legii, respectiv faptul că după dobândirea calității de executor judecătoresc a beneficiat de pensie anticipată, care în condițiile inițiale ale Legii nr. 19/2000, în lipsa vreunei prevederi speciale a acesteia, se transforma în pensie pentru limită de vârstă, atunci când persoana îndeplinea condițiile prevăzute de lege. Prin urmare este de competența instanței stabilirea faptului dacă această pensie anticipată devenea, la îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege, automat o pensie pentru limită de vârstă sau era nevoie în acest sens de o cerere.

De asemenea, cu privire la încălcarea normelor de procedură prevăzute de alin. (2) din lege, competență să se pronunțe este exclusiv instanța judecătorească sesizată cu acțiunea având ca obiect anularea actului administrativ.

În fine, Curtea reține că, potrivit Legii nr. 188/2000, pensionarea constituie o modalitate de încetare a calității de executor judecătoresc, iar în situația în care executorul judecătoresc se pensionează pentru limită de vârstă, acesta se poate reîncadra în muncă, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege pentru exercitarea profesiei, și va putea cumula pensia cu veniturile realizate din desfășurarea activității de executor judecătoresc.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 22 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești, excepție ridicată de Doru Munteanu Arghir în Dosarul nr. 621/59/2010 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.313

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Gheorghe Balâc în Dosarul nr. 16.168/233/2010 al Judecătoriei Galați — Secția penală și care formează obiectul Dosarului nr. 795D/2011 al Curții Constituționale.

La apelul nominal răspunde personal autorul excepției, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, care solicită ca dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 să fie declarate neconstituționale, întrucât contravin prevederilor art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, fapt ce constituie o încălcare a dispozițiilor art. 20 alin. (2) din Constituție, care acordă prioritate în aplicare pactelor și tratatelor privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, în situațiile în care există neconcordanțe între acestea și legile interne.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că art. 6 din Legea nr. 241/2005 sancționează neexecutarea unei obligații de domeniul dreptului financiar, în timp ce art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenție vizează obligațiile de natură contractuală, arătând că nimeni nu poate fi

privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o astfel de obligație. Se face referire în acest sens la hotărârile Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 15 mai 1996 și, respectiv, 21 ianuarie 1997, pronunțate în cauzele *Ninin* și *Barajas împotriva Franței*, în care instanța europeană a arătat că dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional nr. 4 la Convenție nu se aplică în materie de infracțiuni, ce au fost completate cu cele afirmate prin Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Gökten împotriva Franței*, prin care s-a arătat că prevederile anterior referite se aplică numai în materia obligațiilor contractuale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2011, pronunțată în Dosarul nr. 16.168/233/2010, **Judecătoria Galați — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Gheorghe Balâc în soluționarea unei cauze având ca obiect infracțiunea de evaziune fiscală.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că textele criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Judecătoria Galați — Secția penală apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată.

Instanța arată, în acest sens, că dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenție, potrivit cărora „*nimeni nu poate fi privat de libertatea sa pentru singurul motiv că nu este în măsură să execute o obligație contractuală*”, vizează doar obligațiile contractuale, indiferent de natura lor, nu și obligațiile fiscale, care sunt de domeniul dreptului public. Se arată, de asemenea, că în Hotărârea din 2 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Gökten împotriva Franței*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a

reținut că dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenție se referă doar la obligațiile contractuale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

— Art.6: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă reținerea și nevărsarea, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă.*”

În opinia autorului excepției, dispozițiile criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului și dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind interzicerea privării de libertate pentru datorii.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

1. În jurisprudența sa, spre exemplu prin Decizia nr. 928 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2007, Decizia nr. 465 din 17 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 30 mai 2007, Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, Decizia nr. 245 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 17 martie 2009, Decizia nr. 727 din 7 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 10 iunie 2009, Decizia nr. 542 din 28 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011, Decizia nr. 611 din 12 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 509 din 19 iulie 2011, Decizia nr. 646 din 17 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 514 din 21 iulie 2011, Decizia nr. 1.116 din 8 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 795 din 9 noiembrie 2011, Curtea a conturat o anumită structură inerentă și intrinsecă oricărei excepții de neconstituționalitate. Aceasta cuprinde 3 elemente: textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrarietate existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. Indiscutabil primul element al excepției se circumscrie fie simplei indicări a textului pretins neconstituțional, fie menționării conținutului său normativ, iar cel de-al doilea indicării textului sau principiului constituțional pretins încălcat. În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare,

materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia.

În aceste condiții, Curtea constată că în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele 3 elemente menționate.

Însă, chiar dacă excepția de neconstituționalitate este în mod formal motivată, deci cuprinde cele 3 elemente, dar motivarea în sine nu are nicio legătură cu textul criticat, iar textul de referință este unul general, Curtea va respinge excepția ca inadmisibilă, fiind contrară art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 (a se vedea în acest sens Decizia nr. 198 din 12 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, sau, în cadrul controlului *a priori*, Decizia nr. 919 din 6 iulie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 15 iulie 2011). Aceeași soluție va fi urmată și în cazul în care excepția de neconstituționalitate nu cuprinde motivarea ca element al său, iar din textul constituțional invocat nu se poate desluși în mod rezonabil vreo critică de neconstituționalitate, fie datorită generalității sale, fie datorită lipsei rezonabile de legătură cu textul criticat. În acest sens, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți»” (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008 precitată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008).

Mai mult, prin Decizia nr. 63 din 25 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 110 din 14 februarie 2007, și Decizia nr. 517 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din data de 2 iunie 2008, Curtea a statuat că invocarea în susținerea excepției a unor dispoziții constituționale direct în fața Curții, și nu în fața instanței de judecată, contravine art. 10 alin. (2) și art. 29 alin. (1)—(4) din Legea nr. 47/1992, întrucât cadrul procesual specific excepției de neconstituționalitate rezultă din încheierea de sesizare și din motivarea scrisă a autorului, iar aceasta din urmă nu poate fi completată în fața Curții Constituționale cu elemente noi, ce nu au fost puse în discuția părților în fața instanței de judecată.

Referitor la competența instanțelor judecătorești de a se pronunța cu privire la admisibilitatea excepțiilor de neconstituționalitate, Curtea, prin Decizia nr. 888 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 13 august 2010, și Decizia nr. 1.603 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 66 din 26 ianuarie 2011, a arătat că neindicarea de către autorul excepției a normei constituționale pentru a cărei încălcare consideră că textul legal atacat este neconstituțional sau trimiterea generică la încălcarea Constituției constituie un motiv de respingere ca inadmisibilă a excepției, întrucât ea nu constituie o veritabilă excepție de neconstituționalitate, în sensul constituțional al termenului. Această consecință se impune, întrucât jurisdicția constituțională nu se poate substitui părții în privința invocării motivului de neconstituționalitate, pentru că un control din oficiu este inadmisibil, având în vedere că nu se

poate exercita, decât la sesizare, controlul pe calea excepției de neconstituționalitate. Astfel, în acest caz, instanțele vor respinge excepțiile de neconstituționalitate ca inadmisibile, conform dispozițiilor art. 29 alin. (1) și (5) din Legea nr. 47/1992.

În situația în care excepția de neconstituționalitate cuprinde în structura sa primele două elemente anterior menționate, numai Curtea este cea chemată să se pronunțe asupra acestei probleme, respectiv dacă aceasta este sau nu motivată, întrucât ea singură își stabilește competența, conform dispozițiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 47/1992.

2. Curtea observă că, deși în cauza de față autorul excepției se limitează la a indica doar textul legal criticat și cel de referință, Curtea va analiza pe fond excepția ridicată având în vedere faptul că, în mod rezonabil, se poate determina critica de neconstituționalitate vizată de autorul excepției. Aceasta constă în faptul că, în opinia acestuia, textul criticat prevede pedeapsa cu închisoarea pentru datoriile de natură pecuniară pe care autorul excepției le are de vărsat la bugetul de stat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Gheorghe Balâc în Dosarul nr. 16.168/233/2010 al Judecătorei Galați — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.316

din 4 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și 404² din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ionița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și 404² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Szocs Jozsef în Dosarul nr. 33.583/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București și

Pe fondul excepției, Curtea observă că textul criticat de autorul excepției incriminează ca infracțiune neexecutarea unei obligații de natură financiară, pedepsind cu închisoare de la un an la 3 ani sau cu amendă reținerea și nevărsarea, cu intenție, în cel mult 30 de zile de la scadență, a sumelor reprezentând impozite sau contribuții cu reținere la sursă. Or, dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale au în vedere numai neexecutarea obligațiilor de natură contractuală (a se vedea în acest sens hotărârile Comisiei Europene a Drepturilor Omului din 15 mai 1996 și, respectiv, 21 ianuarie 1997, pronunțate în cauzele *Ninin și Barajas împotriva Franței*, precum și Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 iulie 2002, pronunțată în Cauza *Göktan împotriva Franței*).

În aceste condiții nu poate fi reținută încălcarea prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 4 la Convenție.

care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.017D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 1.018D/2011 având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și 404² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Ioan Petru Felegeanu în Dosarul nr. 33.597/299/2009 al Judecătorei Sectorului 1 București.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție problema conexării dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, având în vedere obiectul cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului

nr. 1.018D/2011 la Dosarul nr. 1.017D/2011, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată și menținerea jurisprudenței Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin încheierile din 29 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 33.583/299/2009 și nr. 33.597/299/2009, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și 404² din Codul de procedură civilă**, excepție invocată de Szocs Jozsef și de Ioan Petru Felegeanu cu ocazia soluționării unor cauze civile având ca obiect contestații la executare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, întrucât îngrădesc dreptul la apărare al creditorului, având în vedere că desființarea actelor de executare silită nu este de natură să determine, în mod automat, restabilirea situației anterioare, cu atât mai mult cu cât aceasta nu presupune numai ca executarea silită să fie nelegală, ci și ca aceasta să fie efectuată fără un drept, respectiv fără un titlu executoriu. De asemenea, se permite debitorului să obțină un titlu executoriu împotriva creditorului, fără a se recurge la competența de drept comun a instanțelor judecătorești.

Judecătoria Sectorului 1 București apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 404¹ și 404² din Codul de procedură civilă, care au următorul cuprins:

— Art. 404¹: „*În toate cazurile în care se desființează titlul executoriu sau însăși executarea silită, cel interesat are dreptul la întoarcerea executării, prin restabilirea situației anterioare acesteia.*

Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit.

În cazul în care executarea silită s-a făcut prin vânzarea unor bunuri mobile, întoarcerea executării se va face prin restituirea de către creditor a sumei rezultate din vânzare, actualizată în funcție de rata inflației, cu excepția situației când își găsește aplicare art. 449.”;

— Art. 404²: „*În cazul în care instanța judecătorească a desființat titlul executoriu sau actele de executare, la cererea celui interesat, va dispune, prin aceeași hotărâre, și asupra restabilirii situației anterioare executării.*

Dacă instanța care a desființat hotărârea executată a dispus rejudecarea în fond a procesului și nu a luat măsura restabilirii

situației anterioare executării, această măsură se va putea dispune de instanța care rejudecă fondul.

Dacă nu s-a dispus restabilirea situației anterioare executării în condițiile alin. 1 și 2, cel îndreptățit o va putea cere instanței judecătorești competente potrivit legii.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în fața legii, art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție, art. 24 alin. (1) privind garantarea dreptului la apărare, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi și al unor libertăți și art. 129 alin. (1) privind folosirea căilor de atac.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate raportat la aceleași texte constituționale, prin prisma unor critici similare, exemplu fiind Decizia nr. 555 din 3 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 8 iunie 2011, Decizia nr. 1.644 din 16 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 22 martie 2011, sau Decizia nr. 627 din 28 aprilie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 30 iunie 2009.

Astfel, Curtea a statuat că dispozițiile art. 404¹ din Codul de procedură civilă se referă exclusiv la cazurile în care a fost desființat titlul executoriu sau însăși executarea silită. Desființarea acestor acte putea fi dispusă numai de instanța judecătorească, în urma examinării temeiniciei și legalității lor. La soluționarea cererii de întoarcere a executării, de asemenea, numai instanțele judecătorești sunt competente să stabilească dacă cel care o solicită este îndreptățit să obțină restituirea bunului ori a valorii încasate prin executarea silită.

În această privință, art. 404¹ alin. 2 din Codul de procedură civilă prevede că „*Bunurile asupra cărora s-a făcut executarea se vor restitui celui îndreptățit*”. Creditorul are dreptul neîngrădit de a cere în justiție valorificarea creanțelor sale și, la nevoie, executarea silită a acestora, iar debitorul și orice altă persoană interesată au dreptul să conteste, tot în justiție, titlul executoriu și executarea silită însăși.

De asemenea, prin aceleași decizii, Curtea a reținut că procedura contestației la executare asigură garanții suficiente pentru protecția dreptului de proprietate al tuturor părților implicate în proces prin însuși faptul că le oferă posibilitatea de a contesta executarea, de a solicita suspendarea acesteia, iar în cazul admiterii contestației și desființării titlului executoriu sau a înseși executării silită, persoanele interesate au dreptul la întoarcerea executării prin restabilirea situației anterioare acesteia.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în aceste decizii își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Distinct de cele reținute în deciziile menționate, Curtea observă, de asemenea, că, în timp ce prevederile art. 404¹ din Codul de procedură civilă statuează cu titlu de principiu drepturile debitorului care a obținut desființarea titlului executoriu, prevederile art. 404² din Codul de procedură civilă stabilesc procedurile de urmat în cazul întoarcerii executării și competența de judecată a instanțelor judecătorești și, prin urmare, nu poate fi reținută încălcarea dispozițiilor art. 16, 21 și 24 din Constituție.

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 din Constituție, Curtea constată că acestea nu sunt incidente în cauză, deoarece acestea sunt aplicabile numai în ipoteza în care există o restrângere a exercitării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, or, așa cum s-a arătat anterior, nu s-a constatat o încălcare a unor drepturi sau libertăți fundamentale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 404¹ și 404² din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Szocs Jozsef și Ioan Petru Felegeanu în dosarele nr. 33.583/299/2009 și nr. 33.597/299/2009 ale Judecătoria Sectorului 1 București.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ioanița Cochintu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 1.383

din 20 octombrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ioanița Cochintu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Aristica Mrejea în Dosarul nr. 548/101/2010 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 3.093D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, menționând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 1.288 din 29 septembrie 2011.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 548/101/2010, **Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare**, excepție ridicată de Aristica Mrejea într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de recalculare a pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 modifică art. II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008, care prevedea acordarea majorării punctajelor anuale cu data de 1 ianuarie 2010, și amână doar pentru o categorie de pensionari acordarea punctajelor până la 1 ianuarie 2011, fiind contrare principiului constituțional al egalității în drepturi, punând într-o situație nefavorabilă și inechitabilă persoanele pensionate după octombrie 2008.

Tribunalul Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale opinează în sensul că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

C U R T E A,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 919 din 29 decembrie 2009, dispoziții potrivit cărora: „*Articolul II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 209/2008 pentru modificarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al*

României, Partea I, nr. 826 din 9 decembrie 2008, aprobată prin Legea nr. 155/2009, se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. II. — (1) Prevederile art. 165¹ din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin prezenta ordonanță de urgență, se aplică începând cu data de 1 ianuarie 2011, prin acordarea diferenței dintre punctajul mediu anual rezultat în urma majorării efectuate conform prevederilor Legii nr. 218/2008 pentru modificarea și completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările ulterioare, și cel acordat conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 100/2008 pentru completarea Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, aprobată prin Legea nr. 154/2009.

(2) Punctajul mediu anual calculat conform prevederilor alin. (1) se adaugă la punctajul mediu anual convenit sau aflat în plată în luna decembrie 2010.

(3) În situația în care cuantumul pensiei aferent punctajului mediu anual rezultat în urma aplicării prevederilor alin. (2) este mai mic decât cel convenit sau aflat în plată, se menține cuantumul convenit ori aflat în plată până la data la care, prin aplicarea formulei de calcul prevăzute de lege, se va obține un cuantum al pensiei mai mare.

(4) Drepturile de pensie rezultate în urma aplicării prevederilor alin. (1) și (2) se acordă beneficiarilor începând cu luna ianuarie 2011.»

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) potrivit cărora cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că asupra prevederilor criticate s-a mai pronunțat, în raport cu critici și prevederi constituționale similare, spre exemplu prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.288 din 29 septembrie 2011,

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. V din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 114/2009 privind unele măsuri financiar-bugetare, excepție ridicată de Aristica Mrejea în Dosarul nr. 548/101/2010 al Tribunalului Mehedinți — Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 20 octombrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ionita Cochintu

*) Decizia Curții Constituționale nr. 1.288/2011 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 16 decembrie 2011.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

